

145.

Malahov Kurgan,
1979. Ogromna Ru-
sija.

Veliki heroji otišli su u rat sasvim običnim korakom. Mnogi od njih nisu imali priliku čak ni da marširaju. Na rastanku, poljubili su ženu i decu pred kapijom, popužili cigarete, malo počitali, i sa torbom preko ramena i porcijom na opasaču, odvegali se kao na svakodnevni posao – u istoriju.

146.

Mokrin, 1957. U
klupi gde sam ne-
kada bio dak.

Večnost – to vam je kao kad smo bili deca, dragi moj, pa sam među tolikim pametnim dacima, koji su, veliki bože, toliko veliko obećavali, dakle baš ja, najgori, bacio kreu kroz prozor i ekserom u tablu urezao svoje ime.

Eno ga čitam. Tamo je. Sva ostala su izbrisana sunderom.

147.

Ciganski dan, na
ručku sa braćom Iva-
nović, u kući kod
pokojnog Slobod-
dana, Pariz, 1973.

Ima neke zločude opomene u ravnodušnom nicanju trava iz temelja četvorospratnice. A šta ako jednoga dana zelene stabljike usprave svoje povijene kičme i naporom, koji je u njima vekovima sazrevao, podignu ogromnu zgradurinu na svojim mekim prstima, pa onda, recimo, ispuste?

148.

Snek bar Bate Pežoa,
1985.

Niko da okrpi tvoje neporubljeno nebo južnog avgusta. Gomila neponovljivih meteora, dragocenih a nebrušenih, pada u tvoju čašu. Pojma ti nemaš šta je to nepovratno, moj Antiću.

149.

Petrovaradinska
tvrđava, 1972. sa
orkestrom Janike
Balaža i Zvonkom
Bogdanom. Noć. Za-
vejanismo.

Testament? Pa u redu, moramo napisati i testament: ako me zadese zlo i ne umrem na moru, što sam veći želeo, ako ne budem spušten sa palube niz dasku u naježeni mir okeana, nego umrem na kopnu, što je ogromno poniženje neka mi ne drže govore i na meni se mrtvom vežbaju raštivanom besedništvu. Neka me do groba isprate Cigani tamburaši, i niko osim njih. Neka mi sviraju onu... znaju to oni koja je. I kad sam sam, nisam sam, jer imam sebe uz sebe. Zato prezirem one koji to ne shvataju, celoga svog života, pa kad sa sobom u društvu na kraju vide smrt, oni urlaju od samoće.

150.

Mostar, Rondo, sa
Icom Voljevicom,
Perom Zupcem i Mi-
šom Marićem, 1968.

To što šumori vetar, to što žubore vode, to što se osipa lišće, to su boje mog glasa rastvorene u stvarima. Naše je umeće u tome što uvek nekom drugom pomazemo da ume. Matica srpska, 1961. Dok drugi objašnjavaju život, ti mahni rukom i odživi ga.

obliko vanje neizves nog

hagiografija
sa miroslavom antićem

»Kamo sreće da mogu ja samog sebe, celog, da spalim, sem poneke pesme, i da ostanem čist, uspravan i beo.

Estrada me je vukla ka javnim kazivanjima.

Voleo sam da glumatam, i u čitavom jednom delu mog života sam glumatao. Od toga sam ponešto pretvorio i u poeziju. U to ubrajam i moje brakove, doživljene uostalom sa mnogo ljubavi.

I stoga se ja borim za svoju n o v u biografiju. Hoću da budem drugo, drukčiji. Tu moju poeziju je pisao drugi čovek. Ne onaj Antić iz anegdota, iz glupe običnosti«.

● Ipak, ipak, pesnik je uvek i u dijalogu sa bar ponekim od predaka. Kao što su mu i pesme u dijalogu sa nekim ranije napisanim i dobro upamćenim pesmama.

– Naravno. Kad je umirao Veljko Petrović, dobio sam njegov telegram u kome je pisalo da dođem odmah k njemu. Sednem ja na prvi jutarnji autobus iz Novog Sada za Beograd, »Niš ekspres« je imao tad tu liniju, i dođem u Dražerovu ulicu, na Dedinju. Poklonio mi je tad čika Veljko deset knjiga, uz napomenu: pročitajte to, i čuvajte, i neka vam te knjige budu uvek kraj kreveta, nadohvat ruke. Noćas sam spaljivao pisma Nastasijevića, Rastka, Crnjanskog... Prvo sam, zapravo, spaljivao svoje papire, a onda i tuđe. Neka ostane ono što su ti moji prijatelji stvarno napisali, a ne trag o tome šta su sve radili.

Kamo sreće da mogu ja samog sebe, celog, da spalim, sem poneke pesme, i da ostanem čist, uspravan i beo. Estrada me je vukla ka javnim kazivanjima. Voleo sam da glumatam, i u čitavom jednom delu mog života sam glumatao. Od toga sam ponešto pretvorio i u poeziju. U to ubrajam i moje brakove, doživljene uostalom sa mnogo ljubavi.

Lako je pozorištu. Ima predstave, a i zavesa se može spustiti kada reditelj naredi. A piscu ostaje poneka anegdota, nešto rukopisa, neobaveznih pisama. U teatru sve podseća na kraj. Kod pisca – zapravo sve počinje. Povodom Prevera, i posle Prevera, video sam mnogobrojne neprijatne intrige. A za njegov život već niko nije mario. Kada sam po Rusiji putovao sa Ljiljom, i obilazio muzeje (i Čehova i Puškina, sve mi se činilo da je ta podrobnost, i banalnost činjenica uostalom, nastojala da se oni spuste jako nisko. I stoga se ja borim za svoju n o v u biografiju.

Hoću da budem drugo, drukčiji. Tu moju poeziju je pisao drugi čovek. Ne onaj Antić iz anegdota, iz glupe običnosti.

● Tvoj zavičaj, Vojvodina, kao da je, po pravilu i u kontinuitetu, imala pesnika koji je (postajao bard. Takav je, recimo, u jednom trenutku, bio Veljko Petrović...)

– Ja nisam umeo da govorim u množini. Vuk sam, samotnjak. Ne govorim u ime grupe. A i ne snalazim se u njoj. Lutalica sam. I mornar bez kompasa. U međuvremenu, sećam se, Crnjanski je naširoko raspravljao o Ilanči koja je bila njegov nabedeni zavičaj.

● A ponoviću, govorio je i kako je zavičaj ono šta izaberemo.

– Zavičaj je ono u šta se upregnem. To je j Mokrin. A ja sam bio nasamaren, osamaren, imam am i dizgine. Čovek, ustvari, vuče

svoj svet. Biti konj, i biti vuk, to nije isto. A ja sam izvan čopora. Nisam nikome pripadao. A čini mi se da i sada nikome ne pripadam. Ljudi će pomisliti da sam bio njihov. A ja sam, međutim, bio među zvezdama. Nedodirljiv sam. Izuzetna, ali opaka sloboda. Hvatanje ni za šta. Da bi se ledelo. Ili letelo. Možda je u tome izvesna draž? Leteti, ali ne u pravcu tuđeg vetra, nego svog sopstvenog talasa. Šta bi dete želelo da bude? Da ide u školu gde se uči kako da se bude bog. Kako nema takvih škola, onda sam ja bio krenuo u školu za ptice. Da ne budem avijatičar, već da letim. Tako sam, onda, našao obe škole, u jednoj te istoj. I onu gde se uči kako se postaje bog, i onu za ptice, za letenje.

To je moja prava biografija.

Ja sam bio, prošao, živeo. I pokušao, kao ono Big Lale, da se igram jedne čarolije. Dete ponekad ispruži ruku. Ništa ne staviš na njegov dlan, i kažeš: Č u v a j t o , z a k l o p i d l a n . To ništa. To sve.

● *To je dakle ta čarolija običnog.*

– Svakako. Ja sam u neosvesti.

● *Sve smo dalje od smrti?*

– Kako se uzme. Prema Đorđu Popoviću, Stanislav Vinaver u Niškoj banji, neposredno pred smrt, nikako nije delovao kao čovek koji će umreti. Možda ću i ja tako, u nekoj banji, Niškoj banji, ili Lipiku, umreti. A najbolje bi bilo kada bi me bacili u more, bez ružnih razgovora, unjkavih govora, divana nad grobom. Samo da se ne bi pisala neka nova, lakirana biografija, prepuna lažnih stvari koje bih, tada, iz groba, čuo prvi put, i koje su, mislim, meni sasvim nepoznate. Sve za račun budućeg mog poprsja u Mokrinu.

Zašto niko neće da kaže da je Zmaj umro u najgoroj bedi i sramoti? Bacakao se po onom gvozdenom krevetu koji se pomakao od zida. Samo su mu se ruke videle. Tek treći dan je srpski narod video da nema Zmaja. Šta će mu taj srpski narod na spomeniku? Bio je usamljen, pijan. Govorio je istinu u oči, u nos. Zmaj, koji je bio lekar, nije nikome pomogao. Ni ja nikome ne mogu da pomognem.

Zmaj je imao durbin, njime nije gledao brodove na Dunavu, nego u zvezde. A Branko, Branko Radičević, nije mu, mladom, dao ni da mu pride. Zmaj je, zaista, bio niko i ništa.

● *Spominjao si privremenost.*

– Najveća je opasnost od privremene književnosti. Pisci traju, kao u onim mojim studentskim, studenim zimama, u čamotnji beogradske Narodne biblioteke. Tada sam čitao mnogo. Naravno ono što je objavljivano između dva rata. O mnogima danas nema ni spomena. A i danas postoje mnogobrojni pisci i rukovodioci pisaca, prave pravcate kabadahije, i ovdje, i onde. Uopšte nisam siguran da će od toga išta ostati. Privremena umetnost dugo traje. Privremeni pisci dolaze, odlaze. Tek poneko ostane. Koliko uzaludnosti, koliko besmisla. Postoje privremene izložbe, skulpture, kongresi, privremene novine i privremeni časopisi, privremeni instituti. Privremeni doktorati venu sa ljudima, u narednom času nema ih više. Tonu, gube se.

● *Od privremenosti, svakako, književnost ne živi. Ni od prirodnosti.*

– Pričao mi je, davno, Jovan Putnik u Parizu, kako je u jednim starim beogradskim novinama čitao recenziju predstave jedne drame Matije Bana, onog mnogopisca po kome se zove i Banovo brdo. Onde je pisalo otprilike kako se pitamo ko je veći, Šekspir ili Matija Ban. Neprilično, neprimereno, svakako. Nedavno, kada je bila promocija jedne knjige novosadskog autora, jedan od govornika je, usred Narodne biblioteke u Dunavskoj ulici, rekao ni manje ni više da je taj autor naš Čehov! Žiki Milisavcu i meni, mislim da dobro pamtim, bilo je to veoma, veoma neprijatno.

Ta privremenost je kao plima. Pa je tako progutala i nekoliko skupocenih pesama Dragoslava Grbića, našeg savremenika, o pahljama, Čačku, proji, vozovima, septembru...

● *Pročitao sam, na Tvojim vratima: Kad izlaziš iz ovog doma, pronadi prvo mir u sebi samom.*

– Mir i jeste bitan, tačno kaže japanska izreka. Jer, u protivnom, pesnik je i odviše zloupotrebljavan. Počelo je otvoreno da se poručuje. Šta? Dva metra štofa, jedna zbirka pesama, fabrička slika. To se onda i plaća. Sećam se koliko je bilo uzbune što je Živojin Miškov svojevremeno, vrlo davno uostalom, naslikao fabrički pogon, i od »Pobede«, novosadske »Pobede«, dobio tada i ozbiljnih 50.000 dinara. Sve se prodaje, kao na vašaru.

A postoje i pogrebni književnici. Pišu oni pogrebne tekstove za velike, jubilarne proslave, spomen groblja. I izveštili su se u tome nema šta. Vrebaju različite godine, datume, dosećaju se kalendara. Ti statični recitatori na našim grobljima niču kao drveća, a pokušavaju da učine nešto nalik na poeziju. Najčešće uzaludno.

Naravno, postoji i druga vrsta poeta. Koliko je svećanih otvaranja, proslava, parada, dakako javnih, zamislio jedan naš poeta! Jedan naš kolega je primetio posle moskovske Olimpijade i njenog

»Najveća je opasnost od privremene književnosti. Privremeni pisci dolaze, odlaze. Tek poneko ostane. Koliko uzaludnosti, koliko besmisla. Nedavno, kada je bila promocija jedne knjige novosadskog autora, jedan od govornika je, usred Narodne biblioteke u Dunavskoj ulici, rekao ni manje ni više da je taj autor naš Čehov! Žiki Milisavcu i meni, mislim da dobro pamtim, bilo je to veoma, neprijatno. Ta privremenost je kao velika plima«.

»A postoje i pogrebni književnici. Pišu oni pogrebne tekstove za velike, jubilarne proslave, spomen groblja. I izveštili su se u tome nema šta. Vrebaju različite godine, datume, dosećaju se kalendara. Ti statični recitatori na našim grobljima niču kao drveća, a pokušavaju da učine nešto nalik na poeziju. Najčešće uzaludno«.

otvaranja, ne bez čuđenja, kako su Rusi uspeli tako nešto lepo da urade – bez njega.

A što se tiče groblja, u toj tišini, punoj tuge, cveća, sugestija se ostvaruje ponavljanjem izvesnih reči, patetika slavi svoju pobjedu, i to se onda zove recital.

Uostalom, ima čitava jedna garnitura i naših najuglednijih glumaca koja tako, putujući, ostvaruje taj vid opet primenjene, estradne, recitalske umetnosti.

Ima i treća vrsta poezije. To su takozvane kantate. To je, zapravo, druga vrsta nesreće. Brzo nastaju, i još brže nestaju te kantate. Ima specijalnih autora koji su uvek na dispoziciji našim, opet prigodnim kompozitorima.

● *A školska poezija?*

– Škola je, zna se, još pre pet ili šest godina bila konzervativna. Danas, danas, sve je avangardno, u našim čitankama, udžbenicima, itd. Navodno avangardno takođe. Inače, to što pisci izjavljuju na Zmajevim dečjim igrima, ili na Festivalu djeteta u Šibeniku, to je potpuno nesuvislo, najčešće. Sada je, inače, situacija ovakva: škola je avangardna, a književnost je, na žalost, konzervativna. U sedmom razredu osnovne škole, izučava se A n t i g o n a Sofokla! Škola je otišla napred.

Kad je već reč o programima, školskim programima, – nekada, sve što je bilo važno i neophodno, bilo je apsolutno nepoznato. U VI razredu sam pitao profesorku o Jesenjinovoj K e r u š i . Ona je tada kazala da bi bilo bolje da je pisao o svinji, to je aktuelnije.

Mi smo ulazili u svet literature stihijski. A oni srećni, to jest ljudi sa roditeljima i bibliotekama, već su sve znali. Pripadam takozvanoj generaciji Rusa. Morali smo čitati Borisa Poljevoja, Feđina... Seti se, kada je Slavko Vukosavljević u jednoj pesmi spomenuo devojkicu i perece, to je bilo skandalozno, sramno!

Ja sam htio da budem slikar. Stojan Trumić mi je, u Pančevu, bio profesor, kapricirao se da odem na Akademiju. A pošto sam na omladinskoj radnoj akciji bio brigadista udarnik, Dušan Bogdanov Senko mi je izdao jednu bumašku, bilo je to vreme planske raspodele kadrova, vreme karakteristika koje su bile prevažne, a ona bumaška je bila za studije medicine. Prijemni ispiti na Akademiji su bili već prošli. Dakle, imao sam uput za medicinu, a želeo sam da studiram slikarstvo! Slavko Vukosavljević i Slobodan Marković su mi dali za pravo. Tako sam na Akademiji upoznao Zorana Petrovića, Stojana Čelića, Bajica.

Imao sam i slika za levi i desni džep, kao što sam imao i pesama za obe ruke.

Trumić nas je rano naučio da pravimo boje. Stoga me je odmah fascinirao Šagal, sa svojim zelenim tonovima pored žutih. Pa Ruo, Kokoška, Konjović. Sve je bilo drukčije nego kod boja socijalističkog realizma. Gotovo nelogično. Mesec dana sam pravio sivu, ili crnu boju. Srećo sam Slavu Bogojevića.

Nisam se uklopio u školu, nisam pripadao svetu obaveznog slikarstva. Otišao sam, da me ne bi izbacili.

● *Onda si stigao u novinarstvo. Ili je ono tebe sustiglo?*

- Nas nekoliko možda, i među nama svakako Vasa Popović, Dušan Kostić, Gojko Banović, pokušavali smo da sivo i šturo štivo dnevnih listova dopunjavamo. To je bila vrsta polunovinarstva, poluknjiževnosti. Naravno, to nije mogao svako da piše. Jednom nedeljno, ipak, ipak, trebalo je biti studiozan. I to je bilo to dnevno kazivanje pisca. Čini mi se da je Ivo Andrić rekao da se divi novinarima koji pišu reportaže, takoreći svake nedelje. Meni je potrebno i više od mesec dana, napominjao je, da progovorim.

Svakako da ima razlike između feljtona i književnosti. I bez sumnje novinarstvo kvari čoveka. Ali, opet, ono nam je, mnogima, pomoglo da putuju, po zemlji i svetu, jednako. Da toga nije, završili bi u neostvarenosti, u čošku. Ima davna pesma Aleksandra Tišme: *P a l a n a č k i p e s n i c i*. Sećaš se? Nestaju ti provincijski liričari, kao u dimu, bolećivi, sputani, ograničeni.

A mi smo, ipak, putovali. Stekli smo u izvesnom smislu bogatstvo. Bogatstvo saznanja. Susreli smo druge i drukčije ljude.

I dok je »vladao« socijalistički realizam, čija su udarna dela sad s pravom zaboravljena, a tad bila hvaljena, nagrađivana, podržavana, pisala se, ponorno, jedna drukčija literatura. Iznenađujuća, mudra. Ja sam otišao u mornaricu, i kad sam se vratio, sve je već bilo drukčije. Neki pesnici, poput Dragoslava Grbića, pokušali su da se nanovo odrede. Mnogi od nas se nisu oporavljali, nikako. Kao da smo svojim tekstovima, svojom literaturom, dakle, počeli da smetamo. Pripadali smo tradicionalističkom trendu. Izazivali smo bes modernih. U svakom slučaju, trebalo se privoleti nekom carstvu.

U međuvremenu, pojavili su se novi ljudi, obavešteni. Znali su i ko je Rilke, i ko je Eliot. Meni je tada do ruku došao Sandberg. I šta se desilo? Bundžija, kakav sam po prirodi, prišao sam svom pokretu, estradi. Bez estradnog kazivanja, tih godina, kao da i nema Antića.

● *Nije sasvim jasan taj preokret, recimo preokret. To određuje ljenja.*

- Nije? Godilo mi je što su mi verovali. Bio sam mlad čovek, a već sam grmeo. Naravno, tada su u pozadini bili i Majakovski i Jesenin, u mojoj pozadini. Svakako, ruska estrada je napravila našu estradu. Zamuckivao sam, a sad sam mogao, i umeo, dve ili tri sotitne ljude da držim u šaci, u vlastitoj ruci. A nekad, davno, nisam umeo ništa da objasnim, zamuckujući. Estrada je bila moja lična pobjeda.

● *Ima tu protivrečnosti: bio si, u isti mah, pesnik intime, i pesnik estrade.*

- U svim devalviranim, zbuđenim vremenima, čovek je uvek lirski raspoložen. Čovek je, ustvari, pile, ima pileću dušu. Svi ovi mladi, koji sad nama ponekad liče na Papuance, takođe tepaju, ali ne pokazuju. Ovo je i vreme lutaka, maski. Svi su udvoje! To je, takođe, estrada.

● *To je bilo i vreme tzv. umetničkih lokala u Novom Sadu.*

- Hteli smo, sećam se, da govorimo stihove u »Beloj ladi«, u »Zlatnoj gredi«, onde smo izlagali slike, razgovaralo se o umetnosti. Ispostavilo se, međutim, da je taj krug koji se u Novom Sadu tada interesovao za umetnost, nije velik. Nešto studenata, daka, nekoliko pesnika. Za tri večeri sve je bilo završeno. Mihiz je platio ceh, umetnički lokal je postao uspomena, tek uspomena.

● *Mihalj Majtenji je takođe platio jedan ceh. Ceh za budućnost.*

- Da, da. No to je nešto drugo. Dobijem ja poruku u klubu »Madar Soa«: Imate koverat. U njemu 50.000 di-

nara. Za vas i za Ferencu Fehera. Od čika Majtenjija. U klubu je, tamo ga možete naći. I onda čika Majtenji ispriča: Dobio sam nagradu, veliku. Namenio sam deo vama dvojici. To je, tada, bilo mnogo novca. A Majtenji je dodao: I ne treba to meni da vratite. U mojim godinama i ne treba odviše novca. Jednom, kad budete vas dvojica imali mnogo para, daćete deo nekim mladim i novim pesnicima.

● *To je bilo u Novom Sadu. koji su, zapravo, tvoji gradovi?*

- Kada sam se vraćao iz mornarice, bacao sam dinar - u kom gradu da se skrasim? A i tada i sada su postojala samo dva grada: Mostar i Novi Sad.

● *Zbog mostova?*

- Nikako. Zbog ljudi, ljudi. U Novi Sad sam bez reči došao. Ali, kad mi se dogodi nevolja, ili kad sam u nekoj grdnoj čamotinjici, - idem u Mostar. Mostar je moja neizvrljena ljubav. Kad sam proglašen počasnim građaninom Mostara, ispričao sam im, otprilike, ovo: Voleo sam vas uvek, a u Novom Sadu sam živeo. Ostali ste mi, svi vi u Mostaru - večita ljubav. Moglo je biti i drukčije! Ali, ipak, ima još jedan grad!

● *Pariz?*

- To je Lucern. Čudesan švajcarski grad, tamo bih mogao čak i da umrem. U Beogradu sam bio gladan, bilo mi je zima, svi su nekud žurili, nikad nisu imali vremena za razgovor. Nisam mogao tako, u žurbi neprestanoj, da živim. Mogu da živim mostarski, novosadski. A važno mi je, nismo daleko od Beograda, i tih 82 kilometra brzo prenose vesti, uzbuđenja. No sve to, kad dođe dovde, već je ohladnelo, nije ozbiljno, nego nekako drukčije. Saznam da je bio zemljotres, sijalica mi se zaljuljala, a tamo negde, ruše se svetovi.

Ljudi misle da sam lud. A ja se ne pravim ni šeret, niti se činim bezobraznim. Mnoge stvari mi izmiču, ponešto prolazi, i ja ne volim da se uplićem dok stvar ne odeži, dok opet ne bude nova. Onda ću misliti o njoj. Stvari koje vrede, uvek su nove stvari.

Najviše sam se uplašio, kada je jednom Peđa Milosavljević komentarisao selekciju za Pariz, tvrdeći da takve, odabrane slike nisu trenutno u modi. E, vidiš, toga sam se ja najviše, uvek, bojao: da je nešto u modi. Znam, recimo, da za mnoge Mersad Berber nije u modi, ali sam, pre operacije, u njegovoj kući, video njegova platna s izložbe u madridskom Pradu, napored izlažu Dali i Berber! Šta ćemo sad? Stoga čitam stare knjige, napisane pre dve ili tri hiljade godina. Neke od njih su baš one koje mi je poklonio, pred smrt, Veljko Petrović.

● *Veljko je, takođe, prošao kroz mnogobrojne novinske redakcije podnevlja.*

- Možda sam i tu bio na njegovom tragu. Moja tri meseca u Pančevcu, pa moja Politika, pa Dnevnik, pa ovsadski dnevnik, pa Tribina, pa Pioniri, sve se to sad gusto tiska u mom sećanju, a bilo je grdno izduženo, trajalo je katkad kao večnost. Posle sam radio u izdavačkom odeljenju novosadskog Foruma, prevodio, osnovao i uređivao Ritam, našu prvu reviju za džez i zabavnu muziku. Itd. itd. posle je ponovo bio Dnevnik, i Neven, i tako to. U Dnevniku sam najduže pisao, i to Obično petkom. Ljudi nerado govore o svojim novinarskim iskustvima i mukama. Pogotovo pisci. A ja mislim da sam, ipak, ipak, uspevao da izmaknem zamkama prigodnosti i žurnog dnevnog posla, porudžbine, kada imaš zadatak, radni zadatak da napišeš lirski uvodnik, plaćeni komentar. Pisao sam, s vremena na vreme, kako sam htio. A i to mnogo znači. Pisao sam, tako, i o mojoj majci Melaniji, poletno. A i inače, majka mi se razneži nad nekim uvodnikom, kaže, lepo je, ali mnogo lažeš. Pratio sam tzv. tekuća pitanja. Imam preko 1500 priloga! Jednom mesečno, bio sam se izborio da pišem po svome. To je bio samo moj prostor. Moja skica. Takoreći novela. Odabraću jednom šezdesetak tih mojih tekstova. Biće jedna zasebna knjiga. I te Reporterove priče, koje su pisane Obično petkom, zapravo će jedine ostati.

Treba da uočimo da nisu svi književnici, nego pisci.

Svakako, ja sam prevashodno pesnik. Ali su te reporterske ispo-vesti, kakve sam dugo pisao, takođe neophodne, nekad, kao i danas, u svuvonjavim, jektičavim novinama. Tu ima i sada živog materijala, koga mi je žao, jer je u pitanju jedan medurod, nepriznat, zabačen...

● *Matoševo podlisje...*

- Pisao sam, često, između dva izbezumljena između. Pevao sam najčešće u sebi. Kao ono Preverove žirafe. Samo što su i neke moje i sve njihove pesme ostajale u glavi, samo u glavi. Pisao sam, pevao sam, svuda. Ali je Isak Babelj pisao i na konju!

Napomena: Ovaj odlomak iz razgovora dao je zamišljene dijalogske Hagiografije Miroslava Antića.

Draško Redep